

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce L. L., zastoupeného JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem v Praze 2, Trojanova 12, proti žalovanému Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2004, čj. 38 Ca 15/2002-80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Dodatečným platebním výměrem vydaným Finančním úřadem pro Prahu - Jižní Město dne 13. 2. 2001, čj. 1768/01/011938/4152, byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1998 ve výši 245 156 Kč. Daň byla žalobci dodatečně vyměřena za použití pomůcek podle § 31 odst. 5 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“, „d. ř.“).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 22. 8. 2001, čj. FŘ-4005/11/2001, zamítnuto. Žalovaný vzal za prokázané, že žalobce přes výzvu nevedl skladovou evidenci a nepředložil inventarizaci za dané zdaňovací období; účtoval v rozporu s čl. VIII odst. 3 Přílohy č. 1 k Opatření MF čj. 281/71/702/1995 „Postupy účtování u fyzických osob provozujících podnikatelskou nebo jinou výdělečnou činnost účtující v soustavě jednoduchého účetnictví“, který stanoví evidenci investičního majetku a zásob, a to, že zásoby se evidují v knize zásob (skladní karty). K datu inventarizace účetní jednotka prokáže stav zásob v

hmotných jednotkách a stanoveným způsobem je ocení. Povinnost inventarizace vyplývá z ustanovení § 29 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce inventarizaci neprováděl a ve výkazu příjmů a výdajů v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1998 řádek pro uvedení zásob proškrtl. Do protokolu dne 20. 11. 2000 žalobce sdělil, že veškeré nakupované a prodávané zboží do bazarů bylo naprosto podřadné kvality, silně poničené a některé věci bylo nutno vyřadit. O těchto skutečnostech však neexistují žádné účetní záznamy a byly zjištěny značné nesrovnalosti jak na straně nákupu, tak prodeje tohoto zboží. Žalobce tedy při prokazování skutečností, které tvrdil v přiznání k dani, nesplnil svou důkazní povinnost a správce daně byl podle § 31 odst. 5 daňového řádu oprávněn stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem. Namítané porušení § 31 odst. 8 d. ř. správní orgán II. stupně neshledal - správce daně prokázal, že údaje uvedené žalobcem v přiznání k dani nesouhlasí s údaji zjištěnými kontrolou. Nesrovnalosti žalobce věrohodně neodstranil předložením důkazních prostředků. Proto byl postup správce, jenž stanovil základ daně podle pomůcek, v souladu se zákonem.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 31. 3. 1999 přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1999 (datované 29. 3. 1999), v němž uvedl příjmy ve výši 1 588 173 Kč, výdaje ve výši 1 586 673 Kč. Spolu s dílčím základem daně připadajícím na příjmy z kapitálového majetku ve výši 6 Kč pak základ daně po odečtení základní nezdánitelné částky ve výši 32 040 Kč vyčíslil na 0 Kč a rovněž tak daň vyčíslil ve výši 0 Kč. Pokud jde o výkaz o majetku a závazcích, kolonku „zásoby“ žalobce proškrtl.

Finanční úřad pro Prahu - Jižní Město zahájil dne 6. 11. 2000 u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období let 1997 až 1999. Téhož dne vyzval žalobce k předložení veškerých účetních a jiných dokladů za tato zdaňovací období, prokazujících skutečnosti uvedené v daňových přiznáních, jejichž vedení je uloženo zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví. Takto měly být předloženy zejména účetní doklady podle § 11 zákona o účetnictví, peněžní deník, kniha pohledávek a závazků a pomocné knihy vedené v souladu s § 15 zákona o účetnictví a veškeré další písemnosti, které prokazují, že je účetnictví vedeno podle § 7 a § 4 zákona o účetnictví. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 20. 11. 2000 žalobce nakupoval zboží od čínských firem, které prodával do bazarů v H. a P. Skladová evidence nebyla vedena. Zásoby v přiznání k dani nebyly uvedeny, a to v žádném z kontrolovaných období. Správce daně převzal od žalobce - pokud jde o období roku 1998 - peněžní deník (za r. 1997-1998) od str. 1 - 14 a výdajové pokladní doklady č. 1 - 34/98 a příjmové pokladní doklady P1 - P9/1998, výpisy z účtu č. 1 - 12, faktury došlé 1 - 18/1998, faktury vydané č. 001 - 008/1998, faktury vydané za služby č. 01 - 05/1998 a tři ks inventárních karet. Bylo protokolováno vyjádření žalobce, že veškeré nakupované a prodávané zboží do bazarů bylo naprosto podřadné kvality, silně poničené, některé věci bylo nutno vyřadit. Výzvou ze dne 20. 11. 2000 pak správce daně vyzval žalobce, aby prokázal příjem v hotovosti do

pokladny (v roce 1998 celkem 600 000 Kč). Podle protokolu o ústním jednání ze dne 29. 11. 2000 žalobce správci daně sdělil, že dne 20. 11. 2000 předložil veškeré doklady, které měl k dispozici. K výzvě ze dne 20. 11. 2000 předložil čestná prohlášení a potvrzení o půjčkách hotových peněz. Ke konstatování správce daně, že v přiznáních k dani za kontrolovaná období nejsou uvedeny stavy zásob, ani nebyly předloženy doklady o inventarizaci stavu zásob stejně jako skladová evidence, se žalobce vyjádřil tak, že je to pravda. Dne 30. 1. 2001 byl žalobce seznámen s výsledky provedené daňové kontroly s tím, že daňová povinnost bude stanovena podle pomůcek z důvodu nevedení skladové evidence v tomto případě nezbytné a vzhledem k tomu, že nebyly předloženy doklady o provedené inventarizaci majetku a zásob zboží. Žalobce se k tomu závěru vyjádřil tak, že všechny nakoupené věci má v komisi v bazarech a v průběhu účetního období roku 2001 předpokládá jejich úplný prodej a zdanění. Jako důvod, proč v přiznání k dani neuvedl stav zásob, žalobce uvedl, že to zapomněl uvést. Ohledně zásob dále uvedl, že zásoby jsou uloženy v bazaru v H., inventarizaci musí přepracovat, neboť je nepřehledná. O zboží uloženém v H. byla sepsána komisionářská smlouva, kterou nepředložil, neboť tomu nevěnoval dostatečnou pozornost (vyjádření žalobce). Námitky vůči protokolu žalobce neuplatnil. Dne 1. 2. 2001 žalobce správci daně předložil komisionářskou smlouvu ze dne 11. 1. 2001 a dále seznam zásob zboží nazvaný Inventarizace stavu zásob zboží ke dni 31. 12. 1999 (datum provedení inventarizace 31. 3. 2000) a vyjádření k některým fakturám za nákup a prodej zboží v roce 1998 a 1999.

Z úředního záznamu o stanovení základu daně z příjmů fyzických osob podle pomůcek podle § 31 odst. 5 a 6 d. ř. vyplývá, že žalobce nevedl skladovou evidenci, ani nebyla předložena inventarizace, v přiznání k dani uváděl stav zásob nulový (kolonka proškrtnuta). O tom, že zboží bylo poničené a bylo nutno je vyřadit, neexistují žádné účetní záznamy - otázkou pak je, proč podřadné zboží v takovém množství bylo nakupováno a následně prodáváno. Značné nesrovnalosti byly zjištěny na straně nákupu i prodeje tohoto zboží. Za zdaňovací období roku 1998 správce daně zpracoval podle předložených dokladů (přijatých faktur a dodacích listů) skladovou evidenci, přičemž zjistil, že u některých druhů zboží byl vykazován záporný zůstatek, jinde je o prodeji zboží účtováno dříve, než došlo k jeho nákupu, prodejní ceny zboží jsou mnohdy tytéž jako ceny nákupní. Vzhledem k tomu, že žalobce nevedl skladovou evidenci ani neprováděl inventarizaci a v daňovém přiznání ve Výkazu o majetku a závazcích jsou vykazovány zásoby ve výši 0 Kč, závazky 1497 Kč, vycházel správce daně z předpokladu, že veškeré nakoupené zboží bylo prodáno a dále konstatoval, že nebyly proúčtovány veškeré účetní případy, které v souvislosti s nákupem a prodejem zboží proúčtovány být měly (z některých údajů vyplývá, že se nákup zboží měl uskutečnit až měsíc po jeho prodeji). Finanční úřad dále zjistil, že jsou vykazovány značné rozdíly v zůstatcích zboží, tj. buď vyšší prodej než nákup nebo značný zůstatek jakoby neprodaného zboží a dle skladových karet lze předpokládat, že správně je zaúčtováno pouze minimum zboží. Pokud jde o výši průměrné přírážky (marže), správce daně ji stanovil na úrovni 60 % (v roce

1998 zjistil průměrnou marži cca. 111 %, v roce 1999 cca. 29 %) - správce daně vyšel ze zjištění, že některé druhy zboží byly prodávány v ceně pořízení a že byly prodány veškeré nakoupené zásoby zboží. Zboží mělo být prodáváno za stejné nákupní a prodejní ceny, či dokonce byla vykazována vyšší nákupní cena než prodejní. Správce daně přitom v úředním záznamu uvedl, že při dodatečném stanovení daňové povinnosti přihlédl ke všem okolnostem, které byly při kontrole zjištěny. Nebyla předložena skladová evidence, která je v posuzované věci naprosto nezbytná, ani nebyla provedena inventarizace zásob zboží. Podle takto stanovené přírážky stanovil správce daně pravděpodobnou tržbu za prodané zboží, přičemž výdaje byly ponechány ve výši uvedené v přiznání k dani. Základ daně pak byl stanoven ve výši 891 820,60 Kč, snížený o odčitatelné položky a nezdanitelné části základu daně činil základ daně 859 700 Kč - dodatečně vyměřená daň pak činila 245 156 Kč.

Rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze. Uvedl, že sice skladovou evidenci nevedl, ale zboží existuje a nacházelo se v rekreační chalupě v D., okr. B., a od 11. 1. 2001 v prodejně Minibazar v H. na základě komisionářské smlouvy. Hodnota zboží předaného do komise odpovídá v podstatě hodnotě zásob uvedené v inventarizaci zásob na skladě k 31. 12. 1999. To, že v přiznání k dani stav zásob neuvedl (ač v žalobě uvádí, že hodnota zásob činila více než 1,2 mil. Kč), bylo z jeho strany neúmyslným opomenutím. Peněžní deník podle něj správce daně nezpochybnil. Žalovaný podle žalobce nepřihlédl ke všem okolnostem, které byly zjištěny (§ 16 odst. 8 d. ř.). Podle žalobce měl správce daně konstatující nevěrohodnost předložených dokladů porovnávat předložené doklady se skutečností (podle protokolu o projednání výsledku daňové kontroly ze dne 13. 2. 2001 žalobce uvedl, že jeho chybou bylo, že neuvedl neprodané věci v zásobách, ale tyto věci fyzicky existují). Správce daně podle žalobce neprokázal skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost a správnost či úplnost účetnictví a jiných evidencí a záznamů vedených žalobcem, k čemuž byl povinen podle § 31 odst. 9 d. ř. Dodatečné vyměření daně není adekvátní míře porušení povinností, jichž se žalobce dopustil, a které nepopírá.

Městský soud v Praze žalobu zamítl; ztotožnil se se závěry správce daně, že předložené důkazní prostředky nebyly věrohodné a neodpovídaly skutečnosti. Smlouva komisionářská byla uzavřena dne 11. 1. 2001, zatímco přiznání k dani se týkalo zdaňovacího období roku 1998. Tato smlouva se proto nemohla v žádném případě vztahovat na období roku 1998. Seznam inventarizace stavu zásob zboží na skladě ke dni 31. 12. 1998 nebyl pořízen v souladu s § 29 zákona o účetnictví a s příslušným opatřením Ministerstva financí upravujícím postupy účtování. K námitce, že správce daně neprokázal nevěrohodnost účetnictví a jiných povinných evidencí a záznamů, soud uvedl, že v posuzované věci žalobce byl tím, kdo vůbec nevedl skladovou evidenci zboží, nepředložil inventarizaci k 31. 12. 1998 způsobem, který ukládá zákon o účetnictví a neuváděl stav zásob ve výkazu majetku a závazků, který je součástí přiznání k dani. Správce daně proto neměl povinnosti podle § 31 odst. 8 písm. c) d. ř. V řízení o odvolání proti rozhodnutí stanovení daně podle

pomůcek je žalovaný vázán § 50 odst. 5 d. ř., podle něhož zkoumá pouze, zda byly dodrženy zákonné podmínky pro použití tohoto způsobu stanovení daně. V posuzované věci shledal, že tomu tak bylo, a to včetně dodržení ustanovení § 46 odst. 3 d. ř.

Rozhodnutí městského soudu napadl žalobce („stěžovatel“) kasační stížností, opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Namítá, že nebyly splněny zákonné podmínky pro použití pomůcek; argumentuje nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 179/01, který poukázal při stanovení základu daně podle pomůcek na nutnost přihlídnout k okolnostem, z nichž vyplývají pro daňový subjekt výhody (§ 46 odst. 3 d. ř.), přičemž tyto skutečnosti musí být zjištělné ze spisového materiálu. Správní soud musí mít možnost zjistit, zda žalovaný přihlédl i k oněm výhodám. Podle stěžovatele nic nenasvědčuje tomu, že se žalovaný zabýval i výhodami vyplývajících pro daňový subjekt. Z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí tyto výhody nejsou zjištělné. Podle stěžovatele způsob použití pomůcek ve stěžovatelově případě nemá oporu ve spisech, proto měl soud takové rozhodnutí zrušit.

Dále, že správce daně učinil konkludentní rozhodnutí o vyměření daně z přidané hodnoty, jímž byl vázán podle § 28 d. ř., a pokud nezpochybnil platbu daně z přidané hodnoty, pak ve vztahu k ní byla doměřená daň z příjmu v nepoměru. Správce daně měl jako k okolnosti podle § 46 odst. 3 d. ř. přihlídnout k tomu, že stěžovatel pravidelně a řádně odváděl daň z přidané hodnoty.

Stěžovatel rovněž brojí proti výši daně stanovené podle pomůcek, přičemž tvrdí, že správce daně překročil meze správního uvážení daně § 46 odst. 3 d. ř. Poněvadž se žalovaný ve svém rozhodnutí s citovaným ustanovením výslovně nevypořádal, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud k stížnosti uvažil následovně:

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Jsou připuštěny jen takové námitky, které byly uplatněny v řízení žalobním; to by neplatilo pouze v případě, že stěžovatel námitku nemohl uplatnit (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Rovněž v řízení o kasační stížnosti není možno uplatňovat nové skutečnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Z tohoto pohledu stěžovatel v kasační stížnosti předestírá námitky, jimiž proti rozhodnutí žalovaného v řízení žalobním nebrojil. Krajský soud je proto nemohl posuzovat; jeho rozhodnutí proto po této stránce zkoumat nelze. Správní soudnictví je důsledně ovládáno zásadou dispoziční, správní soudy proto nevyhledávají - až na stanovené výjimky - vady správních aktů z úřední povinnosti, a jsou vázány rozsahem a důvody, které žalobce (stěžovatel) v žalobě uvede.

Jestliže stěžovatel kasační stížnost opřel o námitku směřující do aplikace § 46 odst. 3 d. ř. (správce daně je podle něj při stanovení daně podle pomůcek povinen přihlídnout i ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají pro daňový subjekt výhody), přičemž údajně nic nenasvědčuje tomu, že se žalovaný touto otázkou

zabýval, a je tedy jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů stejně jako rozhodnutí městského soudu, je třeba připomenout, že tuto námitku stěžovatel v žalobním řízení nevznosl. Namítal-li pod bodem III. žaloby, že správce daně nepřihlédl ke všem okolnostem, které byly zjištěny při daňové kontrole (§ 16 odst. 8 zákona), přičemž jediným krokem správce daně, o kterém lze seznat, že jej stěžovatel v žalobě zpochybňoval, byla údajná neochota správce daně ověřovat a porovnávat stav zásob zboží, o němž nevedl příslušnou evidenci, na místě samém, lze k tomu uvést, že v žádném z protokolů založených ve spise není obsažen žádný návrh na dokazování v tomto směru.

Jestliže v žalobě stěžovatel tvrdil, že správce daně nepřihlédl „ke všem možným zjištěním“, pak bez nezbytné konkretizace takového tvrzení nemohl ani městský soud takové námitce přisvědčit. Pokud tedy stěžovatel jako ústřední motiv kasační stížnosti použil přístup správce daně k výhodám, k nimž prý měl podle § 46 odst. 3 d. ř. přihlédnout, pak jde o námitku nepřípustnou: mohla být v celistvosti a s nezbytnou konkretizací uplatněna v řízení o žalobě. Připustit lze toliko – a to jen nepřímou – souvislost s námitkou vůči aplikaci § 16 odst. 8 d. ř., a to ještě při krajní mezi příznivosti posouzení ve prospěch stěžovatele.

Správní spis skýtá dostatek opory pro zjištění, že správce daně přihlédl při stanovení základu daně podle pomůcek ke všemu, co v průběhu daňové kontroly zjistil. Stěžovatel byl oprávněn nahlížet do spisu, a to i těch jeho částí, které § 23 odst. 2 d. ř. obecně z nahlížení vylučuje; ve světle judikatury Ústavního soudu – byla-li stanovena daň pomocí pomůcek a podkladem pro stanovení daně byly výlučně údaje zjištěné u daňového subjektu samého – pak stěžovatel býval byl oprávněn do těchto podkladů nahlédnout. Ve spise není zmínka o tom, že by svého práva využil, nebo se toho dožadoval. Není tedy zřejmé, oč opírá tvrzení, že ve spise není opora pro to, že správce daně přihlédl ke všem zjištěným skutečnostem, tedy i výhodám. I Ústavní soud v nálezu stěžovatelem dovolaném (IV. ÚS 179/01) uvedl, že doklady o tom, že správce daně přihlédl ke všemu, co zjistil, musejí být obsaženy především v daňovém spise. V tomto ohledu je správní spis vypovídající. Správce daně podrobně uvedl, jak rekonstruoval chybějící skladové hospodářství stěžovatele, jaké rozpory v dokladech shledal (nesoulady v nákupech a prodeích určitých druhů zboží), jaké přírážky byly u jednotlivých druhů zboží uplatňovány i z jakých důvodů stanovil obchodní přírážku na výši, která se pak projevila v doměřené dani. K výhodám je správce daně povinen přihlížet tam, kde nějaké byly zjištěny, a to na základě tvrzení daňového subjektu nebo při zjištění v souvislosti s vedeným daňovým řízením – je nesporné, že není povinností správce daně okolnosti, které by byly uznatelnou výhodou, vlastní činností vyhledávat.

Je vhodné v této části rozhodnutí připomenout charakter stanovení daně za použití pomůcek. Jde o situaci, kdy daňový subjekt nesplnil svou zákonnou povinnost, takže nebylo možno stanovit daňovou povinnost dokazováním. Stěžovatel nijak nezpochybňuje závěry orgánů obou stupňů, že své povinnosti nesplnil. Neexistence skladové evidence a inventarizace byla příčinou toho, že správce daně legálně přešel na stanovení daňové povinnosti podle pomůcek – výše

zásob nebyla prokázána. Podle § 50 odst. 5 d. ř. v takovém případě odvolací orgán zkoumá pouze dodržení zákonných podmínek pro použití tohoto způsobu stanovení daně. V tomto rozsahu pak může napadené rozhodnutí přezkoumávat i soud.

Shodně se soudem I. stupně i Nejvyšší správní soud neshledal na straně žalovaného takové pochybení, jež by za výše popsané situace mělo vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Správce daně respektoval ustanovení § 18 odst. 6 d. ř. (v širším pohledu na toto ustanovení též § 46 odst. 3 d. ř.) - a daň byla stanovena dostatečně spolehlivě. Je patrné, podle jakých pomůcek správce daně základ daně a daň stanovil, i všechny okolnosti, k nimž přihlédl. Námitka kasační stížnosti je tedy zčásti nedůvodná, a z části nepřipustná.

K tomu, že stěžovatel pravidelně, a jak uvádí, řádně, odváděl daň z přidané hodnoty, správce daně nemohl přihlídnout jako k výhodě podle § 46 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků; takový argument postrádá logiku. To, že správce daně údajně konkludentně shledal daň z přidané hodnoty jako řádně odvedenou, nemá jakoukoliv souvislost s doměřením daně z příjmu pomocí pomůcek. V žádném případě se nejedná o předběžnou otázku podle § 28 d. ř. - ten upravuje situaci jinou. I zde ale lze poukázat na to, že byť nelogická a nedůvodná argumentace daní z přidané hodnoty nebyla uplatněna v řízení žalobním. Jde tedy o kasační námitkou nepřipustnou.

Stěžovatel konečně brojí proti výši daně stanovené za pomoci pomůcek a tvrdí, že správní úvaha v takovém rozhodnutí obsažená musí být přezkoumatelná, a to i soudem. Námitka je sice přípustná (neboť ji stěžovatel uplatnil i v řízení žalobním), ale není důvodná. Stěžovatelova úvaha není přesná: jestliže § 50 odst. 5 d. ř. nedává žalovanému pokyn k tomu, aby v rámci odvolacího řízení zkoumal konkrétní výši daně stanovené podle pomůcek, tím spíše nemá takovou pravomoc soud. Městský soud v Praze stěžovateli správně vyložil § 50 odst. 5 d. ř.; takový přístup je odpovídající zákonu. Aplikace daňových pomůcek zůstává mimo rozhodovací pravomoc soudu. Požadavek stěžovatele, aby soud přezkoumával postup správce daně při vlastním stanovení daně podle pomůcek není důvodný.

Napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze ve světle námitek, které jako přípustné stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, tedy obstálo. Prvý soud použil na věc dopadající právní předpisy a správně v postačujícím rozsahu je vyložil. Řízení před soudem nemělo vady, pro které by musel Nejvyšší správní soud rozhodnutí zrušit. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Za situace, kdy stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. října 2005

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu